

Веднъжъ на горската поляна,
съ кърпй-кожухчета посъна,
довтаса като лута хала
бай Зайо-Байо генерала,
па свика всичкитѣ ергени,
че бѣ намислилъ да се жени.
И, както си му е прилика,
за кръстникъ мечокътъ повика,
а за невѣста той избра си
нагиздена и млада булка —
една прочута костенурка.
На сватбата дойдоха всички
познати сладкопойни птички
съсъ гайди, зурли и гѫдулки —
да припечелятъ за царвулки.
А бѣха надошли съ покани
и всички гости най-отбрани:
мецана, хитрана лисица —
най-майсторка на ржченица —
и всѣкакви такива гости,
богати, мѣдреци и прости.
Започна гарванътъ тогава
да пѣе и да ги вѣнчава.
Щомъ категичкитѣ дочуха
набѣрзо леко се обуха,
туриха везанитѣ дрехи

и съ пълна кошница орѣхи
заскачаха отъ джбъ на джбъ
съ подаръцитѣ си на грѣбъ.
Макаръ да бѣха предпазливи,
но наштѣ зайци боязливи,
самички безъ да разбератъ,
осмѣха се и този пѣтъ.
Усѣтили тѣ плахи стѣпки,
мигомъ ги побиха трѣпки —
и на сватбарската поляна
тревога изведнъжъ настана.
— Спасявайте се, братя зайци,
отъ людоеди и китайци!
Спасявайте се, братя мили,
пристигатъ срашни крокодили!
— Ахъ, леле-мале, леле-мале,
какво направи, генерале!
А Зайо — стари генералъ,
възбуждаше и смѣхъ и жаль.
Оставилъ булка и вѣнчило,
гледаше като плашило —
стои и мига съсъ клепачи,
отъ страхъ не може да заплаче.
Но ето, въ мигъ се окопити,
набѣрзо си събра войскитѣ,
навлѣче си мундира бѣлъ